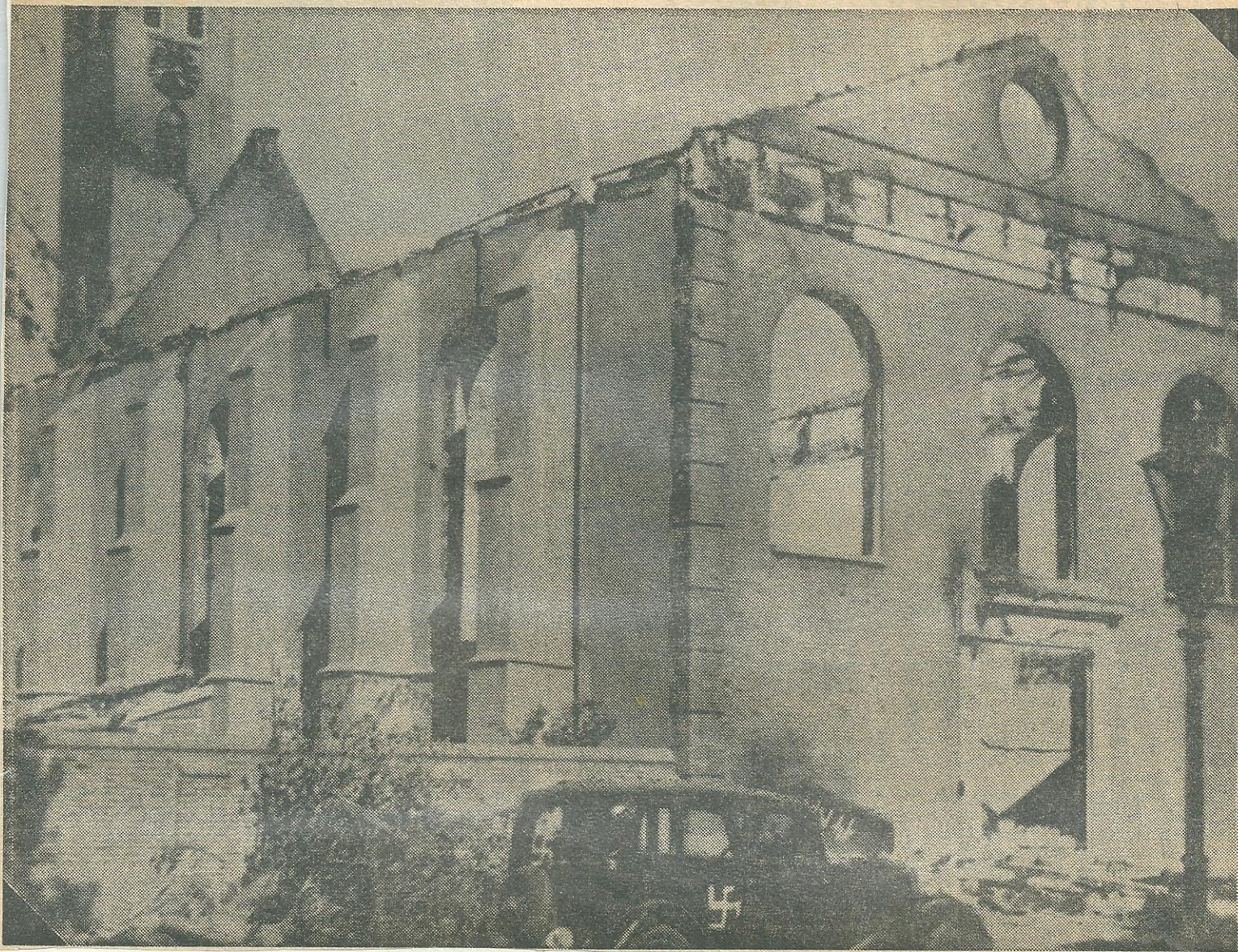

Artillerie nam onder dank afscheid

no 113

et verdacht, dat de Duitsers hun gewonden weghaalden. Toen kwamen de Duitsers met het verhaal van de vlucht van koningin en regering naar Engeland en dit was koren op de molen der nijd: „Wat waren wij woelend en de patiënten niet minder. Hadden wij daar nou zo'n toestand voor beleefd?”

Een officier kwam binnenlopen en vertelde, dat 's middags het hele zaakje, dat om Valkenburg heen lag, weggebombardeerd zou worden en dan was alles geleden. De Duitse troepen waren al bij Den Haag, zei hij, en konden elk ogenblik arriveren om Valkenburg te ontzetten. Geen wonder, dat Van Duijn deze officier een huimaan mens noemde.

„GOEDE VADERLANDERS”

„Wij begroeven op advies van die Duitsers onze doden. De lijken werden op de matrassen uit de ledikanten gelicht, andere op brancards gelegd en plomp: . . . , zo wipten ze de lijken van de baren af in de gegraven kuil. Toen het gat vol was kwam de officier er een foto van nemen en knoopten we een gesprek met hem aan. Hij huilde bij al die lijken in de kuil, een noodzakelijk gevolg van de oorlog, zei hij. Wij betwistten dat en noemden het moord. Wij noemden oorlog vechten, maar dan man tegen man en niet 's nachts een landje, dat lag te slapen, binnenstappen, 80 miljoen tegen 10 miljoen, dat was geen partij. Hij klopte ons op de schouder en vond ons goede vaderlanders”

De oude Nederlands Hervormde kerk van Valkenburg, aan de voet waarvan de gevallen militairen, Nederlanders en Duitsers, een voorlopige rustplaats kregen. De ruïne werd afgebroken. Op de voorgrond een door de Duitsers inbeslaggenomen auto met een hakenkruis in kalk.

A 7770 1940

10 Mei